

— KASTİ (ANARŞİK) OLMAYAN —
ANTİ KOLONYALİST MÜCADELEYE
KATKI

"İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı" Kuruluşu için

ERDEN AYDINLAT
BAĞIŞI

İNSAN (EMEK) BİLİMİNİN METODOLOJİSİ
VE
KLÂSİK TARİH, SOSYOLOJİ, PSİKOLOJİ,
EKONOMİ BRANŞLARI ÜZERİNDEKİ
ETKİLERİ HAKKINDA

« Ç A Ğ R I »
TÜSTAV

EYLÜL - EKİM - KASIM 1991

YIL: 5 (+ 17) SAYI: 14 (+ 37) 3000 TL. (KDV Dahil)

İNSAN (EMEK) BİLİMİ'NİN METODOLOJİSİ HAKKINDA

Bugün insanla ilgili araştırma ve incelemeler birçok bilimsel dalda, bransa ayrılmış durumda : Tarih, Arkeoloji, Antropoloji, Sosyoloji, Psikoloji, Ekonomi, vs. adlarını alan bu dallarda pek çok bilimsel sistem (teori) sözkonusu... Ama bu düşünce sistemlerinin hiçbiri bir bilim teorisi olmadığı gibi bu branşların hiçbiri de tam anlamı ile bir bilim değil... Çünkü bu branşların ve dolayısıyla bu branşlarda üretilen sistemlerin biribiri üzerine tasvirini (mapping) yapmak mümkün değil. Dolayısıyla bütün bunların bir tabii bilim üzerine ve son tahlilde de matematik üzerine tasvirini yapmak da mümkün değil. Çünkü bu tasvirleri yapabilmek için bu bilimsel branşların ve/veya sistemlerin ortak modülünün -veya dönüştürücü merkez veya odak veya orijin, vs.- bulunması gerek.

Meselâ bir zamanlar tabiatla ilgili -ismi üstünde- tabii bilimlerden Geometri ile Aritmetik veya Hesap (Calculus)ın da biribiri üzerine tasviri yapılamıyordu; ve dolayısıyla Geometri de, Aritmetik de tam bilim olmayan, biribirinden tamamen ayrı birer bilimsel branştı. Ve de meselâ birinde Öklid'in paralellik postülası, diğerinde de Aristot'un meşhur «mutlak eşitlik» aksiyoması, uzlaşılması imkânsız tartışmalara sebep oluyordu... Ne zaman ki (sıfır - 0) modülü keşfedildi o zamandan sonra Aritmetik'in Cebir ilmine dönüşmesi ile beraber Geometri de bütün sistemlerinin -teorilerinin- cebrik gösterişlerinin, tasvirlerinin yapılabildiği tam bir bilim haline geldi. Hatta son zamanlarda Fizik sistemlerinin -teorilerinin- de artık tamamen matematik tasvirler olarak tasarlandığı gözönüne alınırsa bundan böyle artık tek bir Doğa Bilimi sözkonusu olacaktır, diyebiliriz. Herne kadar uygulamada, teknik olarak farklılığı devam etse de, teoride Fizik artık tamamen matematiktir. Aynı şekilde Fizik de son bir asır içinde bir atom ve/veya tanecikler modülünü adım adım keşfederek

-model üzerinde netleştirerek- kimya'yı teorik olarak kendi üzerine çakıştırmıştır.

O halde demek ki bugün insanla ilgili bütün bilimsel branşlarda da sübjektif tercihlere dayalı birçok varsayım belirleyici rol oynamaktadır. Yani bu branşlarda kurulan sistemler (ki bunlara da bilimsel teori diyorlar) değişik tarihi kökenlere ve sübjektif tercihlere dayalı varsayımların zorla dayatılması suretiyle uygulamaya sokulmaktadır. Halbuki insanla ilgili çalışmalarda, muhtelif branşlarda ortaya çıkan değişik sistemler -hatta aynı branş içindekiler bile- birbirileri ile zıtlaşır, çelişirlerken, bilimsellikten bahsedip insanları fikir birliğine çağırarak abestir.

O halde tek çıkış yolu bütün bu insanla ilgili branşların biribiri üzerine tasvirlerini (mapping) mümkün kılan bir modülün tespitidir.

İşte Tarihle ilgili olarak «tarih öncesi», «ateş öncesi», «zaman öncesi» veya «panteistik dönem», sosyoloji ile ilgili olarak «panteistik zon» veya «etik mahlûk grupları», psikoloji ile ilgili olarak «ruh» veya «etik davranış disiplini», ekonomi ile ilgili olarak «irrasyonel davranışlara bağlı risk faktörleri kaynağı» vs. diye adlandırabileceğimiz bu modülü bir insan çekirdeği olarak tasarlayıp geliştirmemiz gerekir.

Böyle bir modül -veya çekirdek- tesbit edildikten sonra artık insanla ilgili branşlarda bulunacak sistemlerin (teorilerin) birbirileri ile çelişmeleri, zıtlaşmaları olanaksızdır. Tam tersine, herhangi bir branşta kurulacak bir sistem, otomatik olarak diğer branşlardaki tasvirlerini de doğuracağından, bazen o branşlarda hiç beklenmeyen, hiç öngörülme-yen keşiflere de yol açabilecektir.

İnsanlık modülünün veya çekirdeğinin ana karakteristikleri insanın, hayvanın ana karakteristikleri olan beslenme ve üremeye -yani canlılığın iki ana içgüdüsüne- karşı olan davranışlarıdır. Hayvanda görülmeyen, yani refleks ve şartlı reflekslerden ayrı olan «meleke» dediğimiz bu davranışlar isteğe, iradeye -ve/veya metafizik olarak çok idealize ettiğimiz- akla bağlı olmadığı gibi aynı zamanda sâri ve/veya anonimdir.

Başta «ritm» olmak üzere bedeni meleke dediğimiz insanî veya etik hareketlerin dolaşım sistemi, beyin, metabolizma ve bağışıklık

sistemleri üzerinde de izdüşümleri vardır, ki bunlara da sırasıyla kalbi meleke, akli meleke, bağışıklık melekesi deriz. Ve bu meleke-ler koordine çalışarak biribirini harekete geçirir.

Demek ki insanlık modülü, «insanın herşeyden önce hayvani içgüdülere karşı ortak (aynı) davranış gösteren etik mahlûk grupları halinde varolduğu» aksiyomasına dayanır.

İnsanın bireyleşmesi yani rasyonel insan haline gelmesi ise melekelerinin belirli bir olgunluğa erişmesi ile mümkün olmuştur ve/veya olur. Ki bu kritik geçiş noktası Tarih branşında tarihin başlan-gıcı olarak tesbit edeceğimiz ateşin kontrol edilip kullanılması aşamasıdır. Aynı nokta Sosyoloji branşında uygarlığın ortaya çıkışı, psikoloji branşında «birey insan» verisi'nin oluşumu, ekonomi branşında da «muhtaç tüketici» ve «meta üreten varlık»ın ortaya çıkışı anlamındadır.

İnsanlık modülü veya çekirdeği şimdiye kadar hiçbir bilimsel branşın girmeye muvaffak olamadığı ve dolayısıyla metafizikte bıraktığı bir alandır. Halbuki insanlık modülü veya çekirdeği aynı zamanda bir insan üretici, birey üreticidir. O halde bugün hâlâ birey anlamında insan, insan düşünce ve iradesinden bağımsız olarak te-sadüfen ortaya çıkmaktadır. Ve de insanla ilgili bilimsel branşlar, aslında insanlık modülü veya çekirdeği hakkında -bilinçsizce- yapı-lan spekülâtif varsayımlar üzerine oturtulan kurgulardır. Onun için-dir ki tarih de dahil olmak üzere insanla ilgili bütün bilimsel branş-larda daima yeni teoriler(!) üretilmekte ve bu yeniden yeniden uy-durulan bilimsel (!) sistemler biribirleri ile gırtlak gırtlığa çelişmek-tedirler.

Dolayısıyla bugün -hâlâ- tesadüfen oluşan bir birey insan -bira-kalın mahlûk gruplarının menfi tesirlerini- aynı zamanda -kolonya-listlerce- dayatılan bilimsel branşların yanlış hükümleri ile de mü-cadele etmek hatta kendini savunmak durumuna düşmekte, düşürül-mektedir.

Aslında insanla ilgili hiçbir bilimsel branş tek başına insanlık çekirdeğini ortaya çıkaramaz. Ama insan çekirdeği yukarıdaki gibi temel aksiyoması ile, yani itiraz edilemeyecek bir varsayımla ortaya konulduğunda, insanla ilgili bilimsel branşlarda meydana getireceği

değişim ve de bunların birbirleri üzerine yapılacak tasvirlerinden (mapping) ortaya çıkacak yeni sonuçlar çekirdeğin yapısını daha netleştirecektir. Yani insanlık çekirdeği somut olarak belirlendikçe insanla ilgili branşlar daha bilimselleşecek, bu branşlar bilimleştikçe de insanlık çekirdeği metafizikten fiziğe çekilerek netleşecektir. Meselâ bir «müzik»ten veya bir «konuşma dili»nden hareketle bir halkın «panteistik zon»unu veya başka bir deyişle «panteistik dönem»deki yaşantısını aydınlatmak, netleştirmek mümkündür. Ve buradan, diğer halkların «panteistik zon»larıyla karşılaştırarak insanlığın ortak modülüne varmak da mümkündür... Zaten dilin geçirdiği değişimleri, estetik ve moral normların oluşumunu ve/veya geçirdiği transformasyonları bir bilim mantığı ile izah edebilmek de ancak bir laboratuvar çalışmasıyla oluşturulacak böyle bir insanlık modülü veya çekirdeği modelinin incelenmesi ile mümkün olabilir.

Diğer taraftan hiçbir bilim deneysellik dışı kalamayacağına göre bu insan bilimi çalışmaları da deneysiz olamaz. Burada deneyler genellikle ilk önce teorik aksiyom ve verilere dayanılarak oluşturulacak insanlık çekirdeği modelinin olgunlaştırılması üzerinde yoğunlaşacaktır (*).

Bu modelin ilk şeklini doğru oluşturmak çok zor teknik bir iştir. Çünkü elimizde antropoloji de dahil geçmişle ilgili bütün bilimsel branşların tarih öncesi, ateş öncesi -hatta saat zamanı öncesi- zamanların panteist grupları hakkında verebileceği çok az veri vardır. Ve de aynı şekilde bugünkü insanla ilgili (psikoloji, sosyoloji gibi) bilimsel branşlar da insanın hangi çağlarında nasıl bir çevrede, ne gibi başat ilişkiler ve davranışlar içinde ruhi veya bireysel olgunluğa ulaştığı hakkında doğru dürüst bilgilere sahip değillerdir.

Kaldı ki bugünkü psikolog ve sosyologlar büyük bir çoğunlukla bugünkü cemiyette birey (rasyonel) insanın oluşması için -aile dahil-

(*) Hiç merak ve endişe edilmesin! Bu modelin oluşumuna gençlerimiz zevkli bir oyun keşfetmişcesine seve seve katılacaklar ve Batılıların bir kolunu olmadan kasti ilişkilerin üzerine çıkıp kendilerini birey-insan olarak gerçekleştirmenin yollarını bulacaklardır.

Aslında bugün için «tüketim ekonomisi»nin dayattığı «şartlı refleks» kazandırma, geliştirme eğitiminin baskısını kaldırmak veya hafifletmek, yaratıcılığın yolunu açmak için gerek ve yeter şarttır.

yeterli uygunlukta bir müessesenin bulunmadığını da itiraf etmektedirler. Yani bu demektir ki bugünkü cemiyette anasının karnından sağlam doğmuş bir etik mahlûk, şayet şansı varsa uygun bir X çağında, uygun bir Y çevresine düşerek, uygun bir Z tarzı ilişki ve davranışlar ortamında tesadüfen birey olabilir. Yani «birey insan» üretecek (veya türetecek) insanlık çekirdeği bugün hâlâ öngörüle-meyen zaman ve yerlerde, teşhis ve tesbit edilemeyen şekillerde tesadüfen -kendiliğinden- oluşmaktadır. Üstelik ortaya çıkan birey daha sonraları, ancak değişik etik ve kastî mahlûk gruplarının tahrişle-rine, bilimsel denilen insanla ilgili branşların preslerine dayanabi-lirse, dünya görüşünü ortaya koyabilmeye yetecek kadar uzun bir ömre ve rahatlığa ulaşabilmektedir.

Yani demekki bugünkü cemiyet, birey insan olmayı tamamen şans ve tesadüflere bıraktığı halde, bütün insanları birer bireymişce-sine yargılayan ve cezalandıran bir terör ve işkence mekanizması ile ayakta durmaktadır. Ve de insanlığın kaderi -insanın kendi icadı olan-zamanın, «gelişim» adı verilen ne idüğü belirsiz -yani metafizik- bir fonksiyonuna bağlanmıştır. Yani «zaman» parametresi ile değişen bu «gelişim» fonksiyonu insan iradesinden tamamen bağımsızdır. Yani ne olmuşsa zorunlu olarak olmuştur, dolayısıyla iyi olmuştur. Sorumluluk zaten mükemmel (ideal) varlıklar olan tanrılara, hatta tek tanrıya aittir... Hernekadar bu arada insanlararası iyilik, kötülük denilen- çelişkiler oluşuyorsa da bu çelişkileri de tanrı veya tanrılar öbür dünyada münasip bir şekilde halledeceklerdir... Tabii ki bütün pislikler, çelişkiler «hasıraltı» edilebildikten sonra ortalıkta dirlik düzenlik -görüntü olarak- sağlanabilir. Ama hasıraltı pisliklerle dolup hasır kabarmaya başlayınca artık öbür dünya, tarih öncesi, ruhi durum ve şuuraltı, vs. gibi edebî kurgular da çarpıklığı, düzensizliği, mantıksızlığı örtbas edemez olur, ki bugünkü durum böyle bir durumdur.

Ama artık insanlık, iradesi ile katılmadığı, yönlendiremediği -kendi- serüveninin sadece pasif bir gözlemcisi, izleyicisi olarak tuttuğu zabıtlarla, yaptığı tasniflerle biryere varamayacağını ve de böyle zabıt ve tasniflere bilim denilemeyeceğini anlamaktadır. Bunu zorunlu olarak anlayacaktır, çünkü insanlık gelişen iletişim araçları vasıtasıyla -yine iradesinden bağımsız olarak, ama- hızla tek bir cemiyet haline doğru gitmektedir. Dolayısıyla insanlığın kaderine ilk

uygarlıklarda olduğu gibi yine bir tanrı-kral hakim olmayacaksa -ki bu durum bir katastrof demektir- bilim hakim olacaktır. Çünkü bu durum, yani iletişim araçlarının gelişmesi, Dünya'nın tümü üzerindeki birey insanların birbiriyle irtibat kurmalarını ve bunların bilgi merkezleri vasıtasıyla tüm bilgilerden yararlanabilmelerini olanaklı kılmaktadır. Yani uygarlık sıçraması için artık eskiden -Greklerde, 12., 13. yüzyıllar Anadolu'sunda- olduğu gibi bir çok birey insanın dar bir coğrafi bölgede biraraya gelmeleri şartı, gerekliliğini yitirmiştir. Hatta Orta Çağ Avrupası'nda olduğu gibi kasti ilişkilerin radikal bir şekilde tasfiyesi de (cadı, büyücü avı) gerekli değildir.

Politika ise -ismi üstünde- insanlık modülünün bilinmemesinden dolayı ortaya çıkmış bulunan bir boş alan, bir oyun sahası olduğundan gittikçe daralıp ortadan kalkacaktır. Aslında insanlığın bugünkü dönemeci, politikacılara fazla inisiyatif (yani oyun) imkânı bırakılmamasını gerektirecek kadar ciddidir. Çünkü bugünkü esas mesele taa ilk kasti uygarlıklardan gelen «işbölümü» denilen ve giderek «ihtisaslaşma» anlamını da içeren düzenlemenin tasfiye veya iptal edilip, insanlığı tümüyle tek bir şuurlu varlık haline getirmek üzere kurulmakta olan bilgi merkezlerini gittikçe daha yüksek kapasitelerde kullanacak olan organizasyonu gerçekleştirebilmektir. Ki İnsan (Emek) Bilimi'nin realitedeki hedefi de budur işte...

Şimdi bakalım klâsik tarih yazarlarının indüktif bir metodla ele alıp, ekonomik -yanlış- varsayımlarla retorik mantığa oturtarak kaydettikleri insanlığın tarihî gelişimi, onların dediği gibi mi olmuş ve/veya olabilir mi? Şimdi bakın Tanrıların yaptığı tarih nasıl değişiyor!..

Gerçek tarih öncesini, yani ateş öncesini yani insanlığın salt pan-teistik dönemini en genel varsayımlarıyla basitçe gözönüne aldığımızda dahi tarihin ve de buna paralel olarak sosyoloji, psikoloji, ekonomi gibi insanla ilgili bilimsel branşların bugünkü yazılı şekillerinden ne kadar farklı olarak ortaya çıkacağını hep beraber görelim. Ve de Devlet zorbalığının özellikle tarih yazımındaki belirleyici baskısının nasıl kalkacağını, dolayısıyla «Devlet» karakteristiğinin nasıl değişeceğini beraberce izleyelim.

İNSAN (EMEK) BİLİMİ'NİN KLÂSİK TARİH, SOSYOLOJİ, PSİKOLOJİ, EKONOMİ BRANŞLARI ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ HAKKINDA

Bilindiği gibi arkeolojik tarih bugün bize göstermektedir ki ilk kök uygarlıklar M.Ö. 5000 yıllarında Mezopotamya'da, daha önceleri de M.Ö. 7000 yıllarında Hindistan'da büyük imparatorluklar halinde ortaya çıkmıştır. Bu uygarlıklar sosyal yapı bakımından kasti (kastlı) olup, tanrı-kral veya tanrısal kral yönetimleri altında oluşmuştur.

Bu durum, İnsan Bilimi açısından bakıldığında, yani anahatları ile panteistik dönem gözönüne alındığında gayet doğal, mantıklı ve deterministik bir neticedir: Çünkü panteistik dönemin etik mahlûk gruplarından rasyonel insanın, birey insanın oluşması -kolayca anlaşılabilir ki- herhalde tek tek olmuştur. (Adem de -Havva'dan sarfınazar- tek başına indi Dünyaya). Melekeleri tam olgunluğa kavuşmuş, dolayısıyla bütün etik mahlûk gruplarının davranışlarını gösterebilen ve de ateşe hükmeden böyle bir insan (birey) da herhalde etik mahlûklar tarafından ancak tanrı olarak algılanabilirdi.

Akli melekeleri tam olgunluğa erişmiş, gayet iyi sıralama yapabilen yani zaman ve mekân duygusu mükemmel olan, yani düşünebilen ilk birey insan, geri kalmış, etik mahlûk grupları olarak yaşamaya mecbur olan türdeşlerini -öncelikle- nasıl motive edip kontrole alarak kullanabilirdi?

Herhalde istediği birşeyi gerçekleştirmek için yaptığı plânda öngörülen işleri, içinde buldukları etik davranış disiplinlerine veya panteistik ibadet biçimlerine uygunluğu nisbetine göre etik mahlûk grupları arasında bölüştürürdü. Yani böylece etik mahlûk grupları Uluruh'larının -emrettiği- ibadetlerini yaparlarken aynı zamanda bir iş de yapmış olurlardı... (Çocuklara da oyunla iş yaptırılır ya!..)

Şimdi burada büyük bir bilimsel (!) yanılgıyı tesbit edelim: Demek ki «işbölümü» denilen olay önce bireyler arasında değil, kastlar arasında başlamıştır. Aslında bireyler arası işbölümü, anlaşma anlamındadır; bireyler arası anlaşma ise herhangi bir kümedeki (set) elemanlar arasında kurulan

bir tekabüliyet anlamındadır. O halde böyle bir relasyon, bir modül gerektirir. Yani en azından tebası olan krallar, köleleri olan vatandaşlar ve giderek üretim araçları sahipleri, vs. arasında anlaşma sözkonusu olabilir ancak...

Böylece ortaya çıkan ve ateşe ve -etik mahlûkların davranış disiplinlerini bozup onlara dağıtabildiği, paniğe uğratabildiği için de Uluruh'lara hükmeden bu tanrısal birey insan artık birbirleri ile ölümüne çelişen etik mahlûk gruplarını biraraya getirebilir ve/veya aralarında uygun bir koordinasyon sağlayabilirdi. Ve de böyle bir tanrı-kral, herşeyden önce milleti içtimaya çekeceği yani ibadet yaptıracağı tapınak'lar inşa ettirirdi. Bu tapınaklar aynı zamanda tanrı kralın duyduğu insani zevkin, veya birey insanın geldiği estetik seviyenin zabıt'ı, tesbiti demek olacaktı. Kast mensupları da buralarda melekelerini güçlendirdiği ve insani maharet kazandırdığı için seve seve çalışacaklardı.

Daha sonraları Tanrı'nın etrafında -ister istemez- oluşan bir rahipler kastı ile bir muhafız ordusu, tanrı kralı iyice şekillendirip güçlendirerek onun, meydana getirdiği kast sistemi vasıtasıyla doğaya insanlık kültürünün temelini atmasını sağlamıştır.

İşte bugünkü bütün bilgilerimizin ve bilimsel branşlarımızın maddi temeli -veya kaynağı- bu tanrı krallar ve kastlar sistemidir.

Halbuki insan panteistik dönemde oluşmuş, yani birey olarak yapılanmıştır ama -bazı etik davranışlarla- kendini yapılandırmakla meşgul olduğu o dönemde doğaya iz bırakmamıştır. Dolayısıyla zaman ötesi olduğundan dolayı «panteistik zon» da dediğimiz o mevkiden alacağımız mesajlar yazılı çizili değil, ancak davranışsal (ruhî) ve/veya davranış gölgeleri şeklinde olabilir.

Yani teşbih uygunsa, panteistik dönemde insanlık kültürünün mayası -yani insani- oluşmuş fakat yeryüzüne döküldüğü anda bu maya önce kastlar sistemi olarak tutmuştur. O halde bugün Dünya'da en belirleyici kültür kast kültürüdür, denilebilir.

Gerçekten de tarihteki birçok aşamalarda bireysel doktrinler, kolonyalist ideolojiler büyük baskılarla yayılmasına rağmen her seferinde kast kültürü tarafından irca edilmiştir. Yani kast kültürü daima birey yetişmesini engellemiştir.

Bu durum, rasyonel insan aşamasının veya politeistik dönemin adeta içinde bir paradoks barındırdığı intibasını vermektedir...

Panteist mahlûk grupları -dini terminolojideki adıyla- birer melek... Ama bunlar kast haline getirilince içinde hertürlü kötülüğü barındıran birer pandora kutusu haline geldiler... Bugün bile birçok dilde «su-i kast» -yani kast'ın kötülüğü- sözcüğündeki derin ve geniş anlamı verecek başka bir sözcük bulabilmek mümkün değildir.

Kast mensubu olan insanımsılar veya kasti mahlûklar, meleke-leri, özellikle de akli melekeleri olgunlaşmamış mahlûklardı. Yani bunlarda zaman ve mekân nosyonları netleşmemişti. Bunlar tek başlarına sarhoş, sarsak, sakar şeylerdi; doğru dürüst yürümesini bile beceremezlerdi, daima dans gibi ritmik hareketler yapmak zorundaydılar (Çocuklar gibi) (*). Tanrı kralın emrettiği işleri -özellikle hizmet işlerini- ancak toplu etik hareketlerle, kareografisi belli bir dans şeklinde yaparlardı. Zaten bunun böyle olduğunu günümüze kadar gelen fresklerden de görebiliyoruz... Dolayısıyla bu sarhoş mahlûklar, şursuzca yapımına katıldıkları tapınaklardaki sembolleri, fetişleri, totemleri, heykelleri tek başlarına incelemeye kalktıklarında onları titrer, hareket eder gibi algılarlar ve korkarlardı.

Bir panteist etik mahlûk grubu kastaştırılırken önceleri herne-kadar etik davranış disiplinlerine uygun işlere koşuldularsa da giderek şartlı refleks kazandırma yoluyla yani hayvani eğitimle insan çekirdeği olmaktan yani birey türeten kültür olmaktan çıktı, çıkarıldı.

Önce yamyamlık yasaklandı; ve hatta yemesinler diye ölülerini yakma adeti oluştu, ki bu şekilde yemek yemek meşru bir hak ve hatta rutin bir görev haline geldi.

Sonra diğer farklı etik davranış disiplininden gelme kastları hayvan gibi görüp avlamaları öldürmeleri yasaklandı, ki bu şekilde de cinsel içgüdüsel saldırganlığın grup içine dönmesi ve dolayısıyla iş gücünü çoğaltmak için üremenin hızlanması sağlandı. Ve de giderek kardeşlerin, -tabir caizse- duygudaşların biribirleri ile evlenmeleri meşruiyet kazandı. Hatta rasyonel insanlığa geçişin bu baş-

(*) Bugün de yürümesini bilmeyen bazılarının dansçı olmalarını yadırgamamak gerek.

langıç döneminde kastlarda, panteist insanlığın inkârı öyle keskin -yani aşırılıklarla dolu- yaşandı ki, panteist dönemde yemek yemek bir nevi ibadet iken tam tersine oruç tutmak en zor ibadet oldu. Aynı şekilde cinsel ilişki yasak -tabu- iken cinsel ilişki kutsandı ve bazen ekstrem bir şekilde tenasül uzuvlarına tapılır oldu.

Kastların panteist insanlığa, insanın bireyselleşmesine karşı nasıl ters bir yola girdiklerini şu misalle daha iyi anlayabiliriz :

Bugünkü bazı -yerleşik, göçebe- kasti halklarda çocuklara, yani cinsel olgunluğa erişmemiş kız, erkek bütün yavrularına cinsel ilişki öğretmek geleneği vardır. Bunlar, muayyen bir yaşta çocuklara dışarıdan müdahale ile onlara masturbasyon yapmalarını, yada başkası ile cinsel ilişkiye girmesini sağlamaktalar.

Bu geleneği mantıken savunmak zorunda kalınca da bunun eşcinsellik sapıklığına karşı oluşmuş bir gelenek olduğunu iddia etmekte.

Halbuki bu tamamen asılsız bir iddiadır ve esas sapıklık geleneğin özündedir. Çünkü bir defa eşcinsellik daha güzelin çirkinin ayrışmadığı kastlarda değil, daha sonraki bireysel toplumlarda ortaya çıkıyor. Sonra da çocukları cinsel tatmin ve ilişkiye alıştırmak kastların bütünlüğünü korumak için bulunmuş pragmatik bir çare... Şöyle ki, -aynı işleri aynı ayinleri yapan- kastlarda yetişen çocuklar duygudaş, yani ana baba bir olmasa da kardeş gibi oluyorlar. Dolayısıyla bunlar büyüdüklerinde birbirlerine cinsel bakımdan cazip gelmiyorlar, ve de tabii ki başka kastlardan karşı cinslere meylediyorlar.

İşte bunu önlemek için çocuklara daha küçükken kast içinden cinsel refleks uyararı fetişler -yani cinsel fetişler- kazandırıyorlar, ki bu suretle daha sonra çocuk kimlerle temas geçerse geçsin belli bir kokuya veya davranışa alıştırmış hayvan gibi dönüp dolaşıp yine aynı kasttan evlilik yapıyor. Yani sözkonusu olay aslında bir nevi cinsel büyü... Tabii böyle bir operasyon aynı zamanda yetişkin öğreticiler için bir keyf vesilesi olmuyor değil. Ama çocuk yaşta cinsel

fetişler edinen birinin de hayatı boyunca melekeleri güçlü bir adam olma şansı kalmıyor. Türkiye'deki adam kılığının belki de baş sebebi budur...

Bugün Türkiye'de ve de özellikle kasti halkların yoğun olduğu Adana yöresinde sık görülen geri zekâlı, sakat çocuk doğumlarını da muğlak bir «yakın akraba evliliği» kavramına bağlayamayız. Aslında böyle sakatlıkların esas sebebi kasti aile yapısıdır. Çünkü şayet böyle sakatlıklar duygudaşlığın bulunmadığı, -mantıki bir terbiye ve hiyerarşinin sözkonusu olduğu- feodal familyalarda da çıksaydı, çoğu biribiri ile yakın akraba (kuzen) evliliği yapmış olan Avrupa aristokrasisinde de sakattan geçilmezdi. Halbuki onlar büyük çoğunlukla gayet güzel ve sıhhatli insanlar...

Üremeyi hayatın yegâna amacı olarak gören -hayvanî- kast ideolojisi, cinsel teması, daha doğrusu cinsel fetişizmi -veya cinsel refleks uyaranları icat etmeyi- adeta bir sanat gibi işlemiş ve en sonunda insanlığın başına bir nüfus problemi belâsını sarmıştır.

Şayet başta melekeleri çok güçlü olan, dolayısıyla sadece estetik hazlarla beslenip ölümsüzlüğü hissedebilen bir birey insan veya bir tanrı kral bulunmasaydı, o uygarlıkların gerçekleşmesi olanaksızdı. Diyebiliriz ki o tanrı krallar bugünün en büyük sanatçı ve âlimlerinden daha çok insanlıklarından haz alırlar ve hayvanî nefsin bukağlarından kurtulurlardı. İlk defa «zaman» sırrına vakıf olup istikbali görebilen -yani plânlama yapabilen- bu insanlar tabii ki ölümsüzlüğün -hiçbir hazzla değiştirilemeyecek- hazzını da duyacaklardı...

Artık böyle bir kültürde, yani kast kültüründe olgun melekelere sahip yani ruhi olgunluğa sahip birey insanın oluşması, yetişmesi imkânsızdı(*). Bu insan grupları yani kastlar, ancak ve yalnız tanrı kralların yani ilk birey insanların ruhlarının izini doğaya kazıya-

(*) Zaten kast içindeki duygusal kebezyon okadar güçlüdür ki bir kasti mahlûka krallık verseler kastını bırakıp gidemez, yükselemez, kastının üstüne çıkamaz; yani bütün avantajları kastıyla paylaşmak ister; yani ancak çeribağı olabilir. «Çingeneyi kral etmişler, önce babasını astırmaş» sözü aslında kastlarda babanın anlamsızlığını vurgulamak için uydurulmuş bir darbi meseldir.

rak insan ruhlarının etkileşimini ve ölümsüzlüğünü sağlayan birer araç idiler. Ve de uygarlığın doğuşunda önemli bir görev yapmışlardı. Ama daha sonraları Dünya'da birey insan çoğalıp bireysellik hakim olduğu dönemlerde de kast kültürünü iptal etmek mümkün olmamış ve büyük çelişki ve kötülüklerle dolu bu kültür -geleneklerlesinsice yaşayıp insanlığı geriye doğru çekmeye devam etmiştir.

İşte onun içindir ki bugünkü en büyük problem -ve insanlık görevi- panteist gruplardan gelen törelerle, kastlardan gelen geleneklerin ayrıştırılmasıdır, ki ancak bu şekilde birey insan yetişmesini, türemesini sağlayacak insan çekirdeğini aslına yakın bir şekilde oluşturabiliriz.

Genel olarak bir ilk tesbit yapmak gerekirse kastlar anarşinin(*), büyücülüğün, sihirbazlığın (illüzyonizm), şans oyunlarının (kumarın), vs. anasıdır; yani bunları doğuran kültürdür.

Kast uygarlıklarının hiçbir zaman alternatifi olmamıştır. Çünkü kast kültürü birey çıkaramazdı. Dolayısıyla tanrı-kral zaafa düştüğünde kastlar ölümüne kapışır ve uygarlık büyük bir katasfrofla (felâketle) son bulurdu. Yani böyle durumlarda bir kast mensubunun yarım aklıyla tanrı-kral olmasa herkes ve herşeyin kendi kastına ait olacağını düşlemesi, yani merkezi yönetimi lüzumsuz görmesi de gayet doğaldı(**).

Bir kasta mensup olanlar aynı davranış disiplininin geldikleri ve de aşağı yukarı -bu disipline uygun- benzer işlerde çalıştıkları için duygudaş idiler. Yani aynı şartlarda, aynı zamanda aynı şeyleri hissederlerdi. Bu durum tabii ki -hayvani bir ilişki olan- cinsel ilişki ile büyük bir tezat teşkil ediyordu. Yani duygudaş insanların aralarında evlenmeleri büyük bir çelişki doğuruyordu. Öyle ki bunlar biri-

(*) Ashında «özgürlük» de kastî bir kavramdır. Eiraz bilinçlenmiş ve/veya «çeribaşı» anlamında bireyselleşmiş kastî mahlûkların diğer kasta -özellikle daha üstün kasta- duydukları özentiyi ifade eder. Gerçek birey ise zaten özgürdür; dolayısıyla bir «özgürlük» mitosuna ihtiyacı yoktur. Nitekim Greklerde de bir özgürlük tanrısı yoktur... Ancak Hristiyanlığın yayılma aşamasında havariler -bir taktik olarak- «insan eşitliği» idealini, kastların anarşizan «özgürlük» kavramına dayandırarak veya uydurarak «müktesep bir hak» imişcesine savunmuşlardır.

(**) İşin garibi, anarşist kurgularının dayandığı bu temelini yani kast'ın, komünistlerin «ilkel komünal toplum» kurgusu ile aynı şey olmasıdır.

birlerini çok kısa bir zaman içinde hem bir melek hem de bir şeytan gibi görebiliyorlardı. Dolayısıyla kastın dağılmasına sebep olabilecek böyle çelişkileri aşmak için yapılacak -ve zaten yaptıkları- bir şey vardı, o da diğer kastları lânetleme âyinleri düzenlemek idi... Onlar zaten bütün kötülükler gibi bu hissiyat-cinsiyet çelişkisinin yarattığı kargaşayı da diğer kastlardan biliyorlardı. «Diğer kastlardan sızan kötü ruhlar sebep oldu» filan diye yorumluyorlardı.

İşte bu şekilde panteist ibadetlere «insan lânetleme» unsuru girmiş ve büyüsel -büyü anlamındaki- kast dinleri ortaya çıkmış oluyordu... Yani bizim bugün büyü dediğimiz davranışlar aslında kast dinlerinin bazı ibadet şekillerinden başka birşey değil... Bunların maddi tesirlerinin olmadığı da sanılmasın. Fiili sabotaj türünü bir yana bırakırsak, her büyü aslında ve özünde etik davranış disiplini (melekeleri) bozmak ve Pavlov'un köpek deneyinde yaptığı gibi, kazandırılan ve/veya kazandırılmış şartlı refleksleri, şartları değiştirerek boşa çıkarmak anlamında müessirdir. Zaten akli melekeleri bozulmuş bir insanın çevreyi ilk insanımsuların veya muhtelif hayvanların algıladığı gibi algılayacağı (yani hayal göreceği), dolayısıyla şartlı refleksler yaratmak suretiyle kolayca güdülebileceği de açıktır. Ayrıca değişik hissi yaklaşımlarla insanın kalbi melekelerini, hatta dolaşım sisteminin fonksiyonlarını bozmak da mümkündür. Kaldı ki sırf büyü âyinleri yapmak bile o gruba mantık dışı bir birlik ruhu ve saldırganlık gücü kazandırır. Ancak bazen de -karşı taraf sağlamsa- büyü yapanların etik dengesi bozulur ve/veya kendilerinde şartlı refleksler oluşur, yani büyü kendilerini tutar.

Burada unutulmamalıdır ki kast imparatorluklarında resmen bütün kastların tanıdığı merkez tanrılarında ayrı olmak üzere her kastın birçok iyi ruhları ve küçük özel tanrıları bulunur; ki bugün de mevcut kastlarda bu durum açıkça görülür. Ve yine görülür ki kasta özel tanrı ve ruhlar çoğunlukla diğer kastlara karşı ve/veya onların düşmandırlar...

Ekonomik bakımdan ise kasti sistemde önceleri ürünlerin tüm olarak merkezde toplanıp buradan dağıtılmış olacağı düşünülse de, ilkel bir vergi usulüne geçildikten sonra kastların, üretiminde çalıştıkları bazı ürünler üzerinde -kısıtlı miktarlarda da olsa- tasarruf haklarının doğduğunu kabul etmek gerekir. Fakat ne var ki bu ürünlerin serbestçe takası -kastlararası düşmanlık gözönüne alındığında-

düşünülemez. O halde 'buradan ilk pazar'ların -ki doğu kökenli olduğu biliniyor- serbest pazar(*) olmadığını, hatta inzibati denetim altında kurdurulduğunu -yani tepeden müdahale ile kurulduğunu- çıkarabiliriz. Takas oranlarının tesbitinde ortaya çıkan güçlüklerin, paranın icadında belirleyici bir rol oynadığını da gözönüne alırsak, bu şekilde -bilhassa doğu pazarlarında- günümüze kadar gelmiş olan «narh» olayının, pazarın varoluş sebeplerinden biri olduğunu da anlayabiliriz.

Bugün dahi bir pazarda alışveriş yapan herkesin -hatta çoğunluğun* birey yani rasyonel insan olduğunu kabul edemeyeceğimize göre, yani çoğunluğun birer kast mensubu -en irisinin çeribaşı- olacağını gözönüne alacağımıza göre, pazar'ın hâlâ kontrollu ve narhlı bir müessese olma karakterini muhafaza etmesi gerektiğini anlarız. Büyü orijinli «haksız rekabet», «spekülasyon» gibi oyunların kanuni müeyyidelerle önlenemediği de bilinen bir gerçektir. Ve böylece, tarihen çok sonraları deniz aşırı büyük soygunlar neticesi ortaya çıkmış olan stok pazarlarını, Dünya'nın, insanlığın doğal düzeninin bir parçası imiş gibi tanıtmamızın ise yeni kolonyalizmin bir yutturması olduğunu ortaya çıkarmış oluruz.

Onbinlerce yıl sürdüğü tahmin edilebilen kast krallık ve imparatorluklarının coğrafi olarak ana eksenini Hindistan-Suriye hattı idi... Daha sonra Mısır ve Anadolu'da kast sistemi çözülmüş, antik Grek uygarlığında da resmen ortadan kalkmıştır...

Klasik tarih yazarları Ege havzasındaki o muhteşem antik uygarlığı kuran Greklerin atalarının, herhangi bir uygarlığın vârisi halklardan olmadıkları yargısı üzerinde birleşirler. Ve onları «kandaş toplulukları» diye nitelerler.

Gerçekten de insanlığın kalitatif bir sıçramasını ifade eden Grek uygarlığının, kasti halkların gelişmesi suretiyle ortaya çıkmış olması imkânsızdır.

Grek uygarlığı birey uygarlığıdır, yani birey haline gelmiş ve cemiyet (sosyete) oluşturmuş insanların yarattığı bir uygarlıktır. Bu durumu özellikle fresklerden, heykellerden açıkça görmek mümkün-

(*) Millete «serbest pazar» propogandası yapanlar, aslında anarşizme davetiye çıkardıklarının farkında değiller.

dür. Greklerin yaptığı insan, hayvan heykelleri -tabir caizse- tıpkısının aynısı'dır. Yani bunlar melekeleri çok güçlü, feraseti çok keskin birey-insan mahsulüdür; ve de kasti mahlûkların yaptıkları -çocuk işi- kabataslak heykel, fresk ve resimlere hiç benzemez.

Halbuki evvelce açıkladığımız gibi birey insanın kastlardan yetişmesi imkânsızdır. O halde bunların panteist gruplardan gelmiş olmaları gerekir. Ki 'klâsik tarih'te zikredilen kandaş topluluklardan geldikleri hükmü bunu teyit eder. Çünkü «Kan» kavramı o zamanlarda cinsel ilişki mevcudiyetini ifade etmezdi. Aksine bu kavram özünde pan'ın veya uluruh'un tezahürü olan bir fetiş anlamındaydı. Daha sonraları başka canlıların da içinde aynı kırmızı sıvı bulunduğu farkedilince, biribirlerinin kanını karıştırma, içme gibi törenlerle bu inanç yaşatılmıştı. Türkçe'de «kan» sözcüğünden «kaan» veya «khan (han)» sözcüklerinin türetilmiş olması bu bakımdan çok anlamlıdır...

Demek ki aslında kritik bir zaman aralığında Ege havzasında bulunan ve/veya havzaya gelen birçok panteist etik mahlûk grupları olgunlaşmalarını tamamlayarak kabuklarını çatlatmış ve ortaya birçok birey insan saçmışlardır. Veya başka bir deyişle insanlığın panteistik çekirdeği -o yer ve zamanda- bir volkan gibi patlamış ve etrafa birey-insan yaymıştır. Yani muayen bir zamanda Ege havzasına pek çok Adem -baba- birarada inmişlerdir.

Bu birey insanlar kasti uygarlık kalıntıları ile gelen ilk birey insanların, yani tanrı-kralların mesajını -veya plân ve projelerini- almış ve insanlık kültürünün, uygarlığının inşaatına daha kaliteli işçilikle devam etmişlerdir.

Aynı zamanda da bu duruma paralel olarak iki büyük devrimsel değişim olmuştur: Birçok birey insanın birarada bulunması -yani biribirlerine tanrı gibi görünmemeleri- ve de tevarüs ettikleri -kasti- uygarlığın gerçek sahiplerinin -plâncılarının- ortada görülmemesi ve onlardan yani tanrı-krallardan insanüstü veya metafizik varlıklar olarak sözedilmesi, (kast bakiyesi mahlûklar tarafından masal ve dualar şeklinde rivayet edilmesi), doğal olarak bu yeni birey-insanları insan şeklindeki ideal soyut «tanrılar» kavramının bilincine ulaştırmıştır. Ve böylece de politeizme geçilmiştir. Diğer taraftan da bu yeni birey insanlar aralarında, kesin hükümler taşıyan keskin yani

sahip sanatçı bireyi bulabilmek mümkün olurdu. Çünkü kasti ilişkiler hem evham yayarak melekeleri dumura uğratar, hem de kasti ilişkilerle biraraya gelerek kaba ve saldırgan bir güç oluşturan mahlûklar, insanî -yani mantıkî- rota ve/veya projelerin pratikteki, uygulamadaki en kritik noktalarında panik veya isyan, daha doğrusu anarşi çıkararak başarıyı engellerler. Buradaki «kritik nokta» ifadesi yalnızca «riziko ânı» anlamında değildir. Bir birey, bir karar anında kasti mahlûkların paniğini önlemek için riziko ihtimalini belli etmese bile bu bireyin tamamen işine konsantre olduğu en dengeli ve kararlı anlarında dış tesirlere reaksiyon vermemesi durumu da, kasti mahlûklarca bir zaaf ve/veya paralize olma hali ve/veya düşman kasta mensubiyet olarak algılandığı için başlıbaşına bir panik ve/veya anarşi sebebi yaratır...

Kaldı ki bu kasti mahlûklar yanında köle veya uşak olarak çalıştıkları sahip veya efendilerine, onların alışmış oldukları ve/veya alıştırdıkları durum ve davranışlar üzerinde değişiklikler yaparak oyun oynamakta da, yani onları şaşkınlığa düşürerek yönlendirmekte de çok mahirdirler. Yani kasti mahlûkların bir nevi büyü ile efendilerinin yönetimini fiilen ele aldıkları çok görülmüş durumlardandır.

İşte bu şekildedir ki doğmakta olan Batı kolonyalizmi, tesviye edilip temizlenmiş çok sağlam bir zemin üzerinde yükseldi. Bu öyle bir tesviye idi ki, bırakalım çingeneleri bir yana, tek tanrıca Yahudiler bile dini öğretilerinde, ilişkilerinde kasti unsurlar var diye -Avrupa cemiyet hayatından- tasfiye edildiler...

Batı kolonyalistleri keşfettikleri okyanuslar ötesi kıtalarda bir kasti dirençle de karşılaşmadılar. Çünkü oralarda büyük çoğunlukla panteist halklar yaşıyordu.

Bu durum ise onlara halefi oldukları Greko-Romen kolonyalistlerinin pek başarılı olmadıkları bir konuda büyük bir zafer kazandırdı: Bireysel köleliği, yani az gelişmiş insanlık kavramını genel geçer hale getirdiler. Ama bunu, gittikleri yerlerdeki panteist grupları yani insan çekirdeklerini tahrip ve imha etme, yani insanlığın doğru rotası üzerindeki istikbaline -ve de mazisine, yani dinamizmine- ipotek koyma pahasına gerçekleştirdiler. Şimdi ise bunu meselâ psikoloji misikoloji adları altında uydurdıkları bilimsel (bilimimtrak veya bilimimsi) branşlarda yapılan araştırmalara servetler yatırarak ödüyor-

kıskançlık duygusunu ortadan kaldıracak sihirli formüller üzerinde çalışmaktadırlar...

Ayrıca kasti mahlûkların birbirleri ile kurdukları iletişimi dışarıdan anlamak da kolay değildir; hatta çok defa imkânsızdır. Çünkü bunlarda, genellikle akli melekeler muhtel olduğundan, konuşarak anlaşma durumu yoktur. Bunların konuşmaları ancak kavga ederken hırlaşmak, uzlaşırken de zikir ayininde çıkarılan -anlamı önemsiz- sesler anlamındadır.

Bunlar aslında genellikle kalbi melekeleri vasıtasıyla iletişim kurarlar. Yani birbirlerinin nabız atışını, kan basıncını, tansiyonunu, vs. anında algılayıp gereken neticeyi çıkarırlar. Ama tabii ki bu melekeleri diğer melekeleri gibi -kast harici- başka insanlarla da rezonans olacak kadar gelişmemiştir(*). Onun için de kast harici insanların, bunların aralarındaki iletişimi algılayabilmeleri çok defa imkânsızdır. Ayrıca aralarındaki anlaşmalar genellikle sözsüz olduğundan, aralarındaki anlaşmalar konusunda yalan yere yemin de etseler başları ağrımaz; yani retorik mantığa göre- yalan söylemiş olmazlar.

Şimdiki bilgilerimizle artık anlayabiliyoruz ki aslında bu kasti mahlûklara sadece bir «şizofrenik» yaftası takmakla bir iş yapılmış olunmaz; onlara gelişmemiş melekelerini güçlendirecek terapiler uygulamak gerekir. Ama bugün için esas mesele herşeyden önce yeni nesillerin, yani öncelikle çocukların, gençlerin, kasti ilişkilerin tasallutundan kurtarılarak yetiştirilmesidir...

Netice olarak Grek kolonyalizmi, giriştiği muazzam teatral kampanyaya ve de belletme, beyin yıkama eğitimine rağmen kasti mah-

(*) İşte burada büyük bir yanlış yaşarlar ve üstelik çoğu zaman bu yanlışlarını devlet istihbaratlarına doğru olarak kabul ettirirler... Bu memlekette çok iyi nabız dinlediğini, niyet anladığını devlete kabul ettirmiş ispiyonlardan -onların yalan yanlış ihbarlarından- çok çektim... Ve de bile bile, göz göre göre çektim; çünkü böyle bir yerleşik anlayış ve kurulan mekanizmaya karşı politik çerçevede bir çare bulmak imkânsızdı. En zeki kasti mahlûklar istihbaratçı oluyor ve/veya ediliyor bu memlekette... Kaldı ki bir de bunlardan istihbarat zinciri oluyor/oluşturuluyor.

lûkları, değil birey insan yapmak, çoğunlukla az gelişmiş birey -köle haline bile getiremedi. Köleler daima eski kast kardeşlerini aramaya, bulmaya ve hatta aralarından temsilci «çeribaşı» seçmeye çalıştılar. Grek-Pers çatışmaları bu açıdan incelenirse sanırım değişik ve ilginç sonuçlar çıkarılabilir. Hatta bu arada mitolojide açıkça belirtildiği gibi «Zeüs'ün kızlarının evi Müz»e ait anlamını taşıyan müzik'in, dinin inhisarından çıkarılması bile kastların bir zaferi olarak yorumlanabilir. Çünkü günümüze kadar gelen bir kanıdan anlaşıldığı gibi birey insan, müziği daima zayıf insanların uğraşı veya bir mustarlık tezahürü olarak görmüştür. Ama -akli melekeleri çalışmayan- kasti mahlûk -hiç olmazsa- «zikr» etmeden duramazdı...

O halde bugün de bazı doğru dürüst konuşmayı beceremeyenlerin ses sanatçısı kesilmelerine şaşmamak gerek. Çünkü onlar aslında kendilerini tedavi ediyorlar. Ayrıca genellikle müzik sanatçılarının geleneklere radikal bir şekilde karşı çıkma gücünü kendilerinde bulabilmelerini de müziğin -ritm melekesini çabıstırdığından dolayı- haiz olduğu tedavi edici rolüne bağlamak gerek... Yani -melekelerin anonim karakterinden dolayı, özellikle- bir pop müzikçisi, giyim-kuşam estetiğinde ve davranışlarda moda ve alışkanlıklara karşı çıkar ve günlük yaşantısını geleneklerin dışına taşırken aynı zamanda dağıtmamak veya dağıtmamak için müzikle -melekelerini güçlendirerek- kendini yeniden üretmekte veya türetmektedir.

Grekler lâikliği tanrı-kralların dirilmesine -veya Devlet'in metafizikleşmesine, Devlet Baba haline gelmesine- karşı bir tedbir olarak düşünmüşlerdi. Ama kasti dinlere, büyülere -laiklik namına- müsamaha gösterilince, bu uzlaşmaz kasti -dinsel- eğilimlerin birarada tutulabilmesi için önce «Tiran»lar gerekti, sonra da Büyük İskender bir tanrı olarak Balkanlar'dan Hindistan'a kadar uzayan eski büyük kasti imparatorlukların arazisi üzerinde hortlayan yeni ve muazzam bir kast imparatorluğunun başına geçmek zorunda kaldı. Bu öyle derin tarihi köklere dayanan bir gereklilik idi ki, bugün bile Hindistan-Suriye eksenini civarındaki bazı kasti halklar İslâmiyet'i kabul etmiş dahi olsalar ibadetlerinde hâlâ Büyük İskender'e dua etmektedirler...

Yani Gerek kolonyalizmi, kasti mahlûklardan kendilerine göre uyarlanmış örnekleme metodu ile önce bireysel köle, sonra da birey yetiştirmeyi plânlarken, oraya buraya tayin ettikleri yöneticiler, vali-

ler önce «çeribaşı»laşmış, sonra da hortlayan kast sisteminin tepesine -zorunlu olarak- tanrı-kral geçip oturmuştu..

Ve tabii sonunda yine tanrı-kralın ölümü ve katastrof... Yani bu şekilde bireysel insanlık, devraldıktan sonra üzerine pek çok değerler kazandırdığı uygarlığı yine götürüp kastlar bataklığına gömmüş oluyordu.

Sonuç olarak denilebilir ki, ilk bireysel cemiyeti ve kolonyalizmi kuran Grekler, kendilerinin veya birey insanın oluşumunun bilincine varamamışlardı. Tapınaklarına «kendini bil» diye yazsalar da onlar hiçbir zaman kendilerini -nereden, nasıl geldiklerini- bilemediler. Dolayısıyla de bütün işleri -bir nevi cümbüşçülük demek olan- «politika»cılığa döktüler. Ama bu cümbüş o gün bu gündür hâlâ devam ediyor...

İskender imparatorluğunun çöküşünden sonra o zamanlar Batı Yunanistan olarak anılan bugünkü Sicilya ve İtalya'da bireysellik yeni bir hamle yaparak daha çok askeri güce dayanan büyük emperyal kolonyalist Roma devletini kurdu. Ama bütün Akdeniz çevresini ele geçiren bu yönetim de, ülkeyi Suriye'den Atlantik okyanusuna kadar baştanbaşa tiyatrolar ağı ile donattığı halde -yani büyük bir eğitim öğretim seferberliğine giriştiği halde- kısa sürede önce Sezar'ların sonra da yine tanrı imparatorların eline düşmekten kurtulamadı. Yani askeri bakımdan çok güçlü olmasına rağmen kolonyal Roma İmparatorluğu da kısa sürede tarihin «kastlar» bataklığına düşerek parçalanmaktan kurtulamadı.

M.S. 5. asırdan itibaren Dünya kolonyalizmi -yani insanlık öğretisi- artık merkezi İstanbul olan Doğu Roma İmparatorluğu'nun patentindeydi.

Roma'nın bir katastrof'la yok olmayarak yeni düzenlemelere gidebilmesindeki başlıca amil, güçlü bir bireysellik öğretisi olan Hristiyanlığın etkisine girmesiydi. Dolayısıyla Roma, doğuda eski uygarlıklardan tevarüs ettiği büyük maddi zenginlikler üzerinde tutarlı bir bireysellik öğretisi olan Hristiyanlığı yayarak kolonyal bir imparatorluk olarak yaşayabilirdi; nitekim bin yıl yaşadı da...

Batı'da ise ortam, uzun yüzyıllar boyu, Hristiyanlaşmış bakiye bireylerle kuzeydeki yarı panteist grupların, kastî ilişkilerin tasallu-

tuna karşı verdikleri mücadelelere sahne olmuştur. Yani Orta ve Batı Avrupa'nın bireyleri hayaletlerle, cadılarla, hatta aralarına kadar sızabilen -ve «çeribaşı» anlamında bir bireyi ifade eden- Kont Drakula'larla uzun yıllar mücadele ede ede kasti ilişkiler bataklığını kurutarak feodal, aristokratik bir cemiyet kurabilmişlerdir(*).

Bu feodal bireylerin merkezi kolonyal yönetimler kurmaları ise ancak Rönesans ve Coğrafi keşiflerle beraber mümkün olabilmektedir. Ki bunun için de kasti ilişkilerle son defa kesin bir hesaplaşma gerekmiştir. Orta ve Batı Avrupa'da kasti ilişkilerin kökünün kazındığı bu son hesaplaşmada başı çekenler ise -çok sıkı bir disiplinle «birey-insan» olma eğitimine tâbi tutularak yetiştirilmiş bulunan- papazlar (özellikle keşişler) olmuştur.

Şu noktayı Avrupa tarihçi ve sosyologlarını uyarmak için önemle vurgulamak isterim ki, Avrupa'da «karanlık ortaçağ» diye adlandırılan dönem aslında rönesansın ve Coğrafi keşiflerin, yani aydınlanma çağının metamorfik ön sürecidir. Bu dönemdeki cadı-büyücü avı, ve engizisyon müessesesi, Rönesans'ın da Coğrafi keşiflerin de gerek -yani olmazsa olmaz- şartıdır(**).

Şayet o dönem Avrupa'da -bütün aşırılıklardan ve yanlışlıklardan sarfınazar- böyle büyük bir cadı-büyücü avı yaşanmasaydı, ne uçsuz bucaksız denizlere yelken açmayı göze alabilecek gemici bireyi, ne de Grek bireyinden bile daha keskin feraset ve olgun melekelerle

(*) Karl MARX'ın 19. yüzyıl ortalarında Avrupa'nın üzerinde gördüğü «Komünal Toplum» hayaletinin de aslında bir kasti'nin hayaleti olduğu artık iyice anlaşılıyor.

(**) Dolayısıyla yalnız bu olay bile Batı'nın antik Yunanistan'dan alıp olağanüstü değer verdiği laiklik prensibinin evrensel -yani her şart ve zamanda geçerli olmadığını kanıtlamaya yeter. Kaldı ki laiklik prensibi, mucidi olan Greklerin bile derdine deva olmamış ve hortlayan kasti ilişkiler katastrofa giden yolda önce tiranları, sonra da Tanrı Kral İskender'i başa geçirmiştir.

Yani paradoksal çelişki şuradadır: Tanrısal yönetimlerden kaçınmak için (çünkü sonu bir katastrofa varıyor) konulan laiklik prensibi kasti halkların yöresel dini eğilimlerini hoggörüyor. Ama kasti dinler -ister istemez- katılıp kastlararası uzlaşmaz çelişkilere sebep olunca merkezi yönetimin mantıki kalması olanaksızlaşıyor. Dolayısıyla -halklararası ilişkiler metafiziğe sürüklenince- merkezi yönetim de zorunlu olarak fizikten metafiziğe -yani tanrısalığa- geçiyor.

Demek ki insanlık dinlerin, geleneklerin bilimsel izahını yapmadan bu paradoksal açmazdan ve dolayısıyla periyodik katastrof'ardan kurtulamaz.

sahip sanatçı bireyi bulabilmek mümkün olurdu. Çünkü kasti ilişkiler hem evham yayarak melekeleri dumura uğratar, hem de kasti ilişkilerle biraraya gelerek kaba ve saldırgan bir güç oluşturan mahlûklar, insanî -yani mantiki- rota ve/veya projelerin pratikteki, uygulamadaki en kritik noktalarında panik veya isyan, daha doğrusu anarşi çıkararak başarıyı engellerler. Buradaki «kritik nokta» ifadesi yalnızca «riziko ânı» anlamında değildir. Bir birey, bir karar anında kasti mahlûkların paniğini önlemek için riziko ihtimalini belli etmese bile bu bireyin tamamen işine konsantre olduğu en dengeli ve kararlı anlarında dış tesirlere reaksiyon vermemesi durumu da, kasti mahlûklarca bir zaaf ve/veya paralize olma hali ve/veya düşman kasta mensubiyet olarak algılandığı için başlıbaşına bir panik ve/veya anarşi sebebi yaratır...

Kaldı ki bu kasti mahlûklar yanında köle veya uşak olarak çalıştıkları sahip veya efendilerine, onların alışmış oldukları ve/veya alıştırdıkları durum ve davranışlar üzerinde değişiklikler yaparak oyun oynamakta da, yani onları şaşkınlığa düşürerek yönlendirmekte de çok mahirdirler. Yani kasti mahlûkların bir nevi büyü ile efendilerinin yönetimini fiilen ele aldıkları çok görülmüş durumlardandır.

İşte bu şekildedir ki doğmakta olan Batı kolonyalizmi, tesviye edilip temizlenmiş çok sağlam bir zemin üzerinde yükseldi. Bu öyle bir tesviye idi ki, bırakalım çingeneleri bir yana, tek tanrıcı Yahudiler bile dini öğretilerinde, ilişkilerinde kasti unsurlar var diye -Avrupa cemiyet hayatından- tasfiye edildiler...

Batı kolonyalistleri keşfettikleri okyanuslar ötesi kıtalarda bir kasti dirençle de karşılaşmadılar. Çünkü oralarda büyük çoğunlukla panteist halklar yaşıyordu.

Bu durum ise onlara halefi oldukları Greko-Romen kolonyalistlerinin pek başarılı olmadıkları bir konuda büyük bir zafer kazandırdı: Bireysel köleliği, yani az gelişmiş insanlık kavramını genel geçer hale getirdiler. Ama bunu, gittikleri yerlerdeki panteist grupları yani insan çekirdeklerini tahrip ve imha etme, yani insanlığın doğru rotası üzerindeki istikbaline -ve de mazarine, yani dinamizmine- ipotek koyma pahasına gerçekleştirdiler. Şimdi ise bunu meselâ psikoloji misikoloji adları altında uydurdukları bilimsel (bilimimtrak veya bilimimsi) branşlarda yapılan araştırmalara servetler yatırarak ödüyor-

lar; ve de böylece insanlığın -yokettikleri- gelişim izlerini yeniden bulmaya çalışıyorlar...

Böylece Batı'da temerküz eden muazzam servetler ve ucuz işgücü, günümüze kadar gelen Batı kolonyalizminin temellerini atmış oldu.

Batı kolonyalizmi panteist halkların yaşadığı yerlerde tuttu. Hatta Kuzey Amerika gibi yerlerde ideallerine uygun büyük bir zafer kazandı; yani otodinamiğe sahip yeni bir kolonyal ülke (ABD) hatta yeni bir imparatorluk yarattı. Ama Hindistan gibi kastlar ülkesinde, bir avuç kast temsilcisine veya «çeribaşı»lara(*) İngiliz dili ve edebiyatı ile adetlerini belletmekten başka birşey yapamadı. Bu adetlerden en önemlisi de, «çeribaşı»ların parlamento adındaki bir yerde toplanarak İngiliz birey insanını yani centilmen'ini taklit etmeleri yani demokrasi oynamaları olarak bilinir...

İstanbul merkezli kolonyalist Roma İmparatorluğu, Ortaçağ'da kasti kültürün ağır çözücü, eritici etkisine rağmen bireysel Hristiyanlık doktrini ile bin yıl kadar daha varlığını sürdürebildi. Ama bu arada Hristiyanlık da maddi Dünya gerçeklerinden elini eteğini çekip gittikçe daha fazla metafizikleşerek Ortodoksluk halini aldı. Tepede açıkça tanrılığını ilân eden bir kral olmasa da imparatorluk artık tanrısal (Tanrının oğlu) bir varlık olan Hz. İsa namına bir rahipler kasti tarafından yönetiliyordu...

Bu yarı kasti yarı kolonyal imparatorluk, yeni çıkmış ve daha geliştirilmiş olan bireysel insanlık doktrini İslâmiyet'e de hatta bu doktrine dayanarak Arapların kurduğu kolonyal imparatorlukların (Emevî, Abbasi) ağır baskılarına da direnebildi.

Ama 11. yüzyılın başlarından itibaren olağanüstü bir oluşum başladı. İmparatorluğun Anadolu teritoryal bölgesine Doğu ve Kuzeydoğusundan Türk adında bazı aşiret, oba, grup ve hatta bireyler gelmeye başladı. Bunlar İslâmi doktrinlerin tesirlerini alarak geldikleri için Bizans'ın bunları -Balkanlardan gelenlere yaptıkları gibi- Hristiyan kolonisi haline sokup istihdam etme şansı yoktu. Dolayı-

(*) «Çeribaşı» deyimini -çöken kasti uygarlıkların göçer hale gelmiş bakiyeleri olan çingene kastlarının temsilcileri için kullanılır. Ama biz burada bu deyimini her türlü kastın temsilcisi olarak kullanıyoruz ve kullanacağız.

siyle bu gelenler kısmen kastlaştı. Fakat bu gelenler arasında çok miktarda Orta Asya'da olgunlaşarak filiz vermeye -yani birey üretmeye- başlamış insan çekirdekleri, yani panteist gruplar ve/veya bunların mahsulü birey insanlar vardı. Ve de bu -yeni doğmuş- birey insanlar en yeni birey doktrini olan İslâmiyet'i çok iyi anlıyorlardı; yani şaşırtılmaları imkânsızdı.

Demek ki 11. yüzyıldan itibaren Dünya'da çok ender rastlanan olağanüstü birşey oldu ve Anadolu'ya -M.Ö. 7., 6. yüzyıllarda Ege havzasına olduğu gibi- birey insan (Adem baba veya Adam) yağdı. Bunlar her biri tek başına bir -kasti- devlete bedel insanlardı. Dolayısıyla bunların yaşantısını, hayat pratiğini koordine edecek bir devlet kasti ve hatta -dondurulmuş birey örneğine dayandığı için- kolonyalist bir devlet olamazdı.

Dervişler, Alp Erenler, vs. gibi adlarla anılan bu birey insanlar Ortadoğu'nun kasti batağına saplanmamakla beraber Bizans kolonyalizmine yani Bizans'ın insanlık öğretilerine de karşı çıkabildiler.

Çünkü bunların tarihî zaman ve mekân olarak üstün bir pozisyonları vardı. Ve dolayısıyla geniş bir dünya görüşüne sahip olabildiler. Çünkü panteist dünyadan, insan çekirdeğinden çıkar çıkmaz birey-insan uygarlığı ve gelişmiş bir birey insan doktrini ile karşılaşmışlardı. Dolayısıyla insanın varoluş serüvenini -kasti bataklığın karanlığına, bulanıklığına düşmeden- tümüyle açıkça kavrayabiliyorlardı; İslâmiyet de gereken açıklıkla bu serüveni izah ediyordu. Zaten İslâmi terminoloji ile bunlar «öbür dünya'ya karışık» veya «arafat'ta yaşayan» insanlardı...

Böylece bu insanlar Anadolu'da «Tarikat» adı altında -Dünya'da gelmiş geçmiş en mükemmel «insan (birey) türetme, eğitme» sistemini kurdular.

Bu sistem, türetilen ve eğitilen insanın yeni şartlara göre kazanacağı yeni dünya görüşü (ve/veya doktrini) muvacehesinde bulunacak yeni metodlarla yeniden insan türetmek ve eğitmek şeklinde çalışan, skolastik eğitimden tamamen farklı bilimsel bir sistemdi; ve son tahlilde İnsan Bilimi'nin inşası demektir. Bu sistemle kastlardan da, hatta Bizans yönetim kademelerine kadar gelmiş birey insanlardan da pek çok insan kazandılar.

İşte böyle bir programla yaratılan gelmiş geçmiş en ileri -modern-sivil toplum üzerine o zamanın monarşik devlet anlayışına uygun olarak -cemiyetin eğitici rehberleri ile iyi geçinen- bir «Osmanlı» kabilesi (ailesi), yazılı olmayan prensiplere dayanan ilişkilerle yepyeni bir devlet yönetimi kurdu. Dolayısıyla Osmanlı Devleti, kuruluşunda bugün bile gıpta edilecek bir Dünya Devletinin vasıflarını taşıyordu.

Ama ne var ki 1453'de Bizans fethedilip 1517'de Arabistan da ilhak edilince hem Bizans hem de Emevi ve Abbasi devletlerinin kolonyalizminden etkilenen Osmanlı Devleti katmerli bir kolonyalist -ve de kasti- yönetime dönüştü. Artık Bizans entrikaları ile Arap kolonyalizmini satmaya başladılar.

Bunun üzerine yolları kapanan Tarikat da bütün tarikeleri ile şu veya bu kadim kast bakiyesinin tesiri altında birer kasta dönüştü. Meselâ bugün bile Anadolu'da bazı köy halkları, Hacı Bektaş Veli'ye insanüstü metafizik vasıflar atfederek kendilerinin Bektaşî (Bektaş'lı) yani kasti (kastlı) olduklarını ifade ederler(*).

Yani sonunda bir sivil toplum daha kast bataklığına düştü. Ama bu sefer bataklık -Anadolu'ya- çok yakın hatta Anadolu ile içiçeydi; dolayısıyla tesirleri çok ağırdı. Çünkü Anadolu'ya komşu olan Mezopotamya ve Suriye toprakları kadim kast krallık ve imparatorluklarının toprakları idi; ve buralarda kasti halklar, kasti gelenekler bütün canlılığıyla yaşıyordu... Öyle ki İslâmiyet bile buralarda büyük değişikliklere uğramış ve meselâ kasti geleneklere uygun olarak bura halkları tarafından Hz. Ali Tanrılaştırılmıştı. Günümüzde Hatay(**),

(*) Bu «Bektaşî» gruplarından bazıları 1950'lerde, 1960'larda bazı işgüzar devletlülerin marifetiyle «hizmet» sektöründe kullanılmak üzere Ankara ve İstanbul şehirlerinin civarına getirilip yerleştirildiği zaman hiçkimse bu kasti yapıların ilerde birer anarşi yuvası ve/veya yatağı olacağını kestirememişti. Kaldı ki bu «Bektaşî» kastları tarihen en geç dönemde oluşmuş ve -tabir caizse- kasti olmayan kastlardır.

Şayet «buralarda kolayca polisiye ispiyonaj kanalı bulabiliyoruz» gibi bir savunma yapılacak olursa, böyle bir özür kabahatten de büyük olur; çünkü bu durumda devlet güdümünde anarşist beslenmiş, korunmuş, yetiştirilmiş, demektir.

(**) Şayet söylendiği gibi Hatay'a dörtbin yıl önce Türkler geldi ise bu Türk kabileleri veya klanları oralarda birer kast olarak istihdam edilmişlerdir. Dolayısıyla demek ki Hatay yöresindeki halklardan kasti olanları sadece Arapça konuşanlar arasında aramak yanlış olur; eksik bir araştırma olur.

Diğer taraftan adlı adınca «kast» sözcüğü ile anılan ilimizin (Kastamonu) tarihini araştırmak da ilginç ve değerli bilgiler kazandırabilir.

Adana yörelerinde bile bu kasti halklara rastlamak mümkündür. Çünkü meselâ bu yörelerde «ruhların öbür dünyaya gidip tekrar dönmesi (reenkarnasyon)» olayına inananlar hatta böyle olayları yaşayanlar çoktur. Bu (reenkarnasyon) olay ise tamamen kasti halk yapısının belirleyici bir karakteristiğidir. Çünkü kolayca anlaşılacağı gibi bir kasttan diğerine geçmenin ölümüne yasak olduğu bir sistemde bir kasti mahlûk grubundaki davranış biçimi ve tipin diğer kastta doğup büyüyen bir mahlûkta görülmesi başka türlü yorumlanamazdı herhalde... Çünkü başka kastın davranış biçimine özenip onu taklit etmek de, kastlararası cinsel ilişki neticesi doğmuş olmak da büyük «ölümüne» bir suçtu... Ama böyle olaylar gittikçe artan bir şekilde sık sık meydana geliyordu...

Ayrıca meselâ günümüzde gittikçe yayılan bir «kurban» olayı var... İslâmiyetin daha çok sosyo-ekonomik dayanışmayı öngören kurban anlayışına da(*), hatta politeizmin «sunak» müessesesinden gelme «adâk kurbanı» anlayışına da uymayan bu «kurban» ibadeti genellikle nazara karşı, dışarıdan gelen kötülöklere karşı olmak üzere bir aile veya grup içinde kapalı -gizli- olarak -veya belirsiz yer ve zamanlarda gizli alınmış kararlarla- yapılıyor. Yani bu ibadet aslında diğer insanlara gözdağı vermek ve/veya nisbet yapmak amacı taşıyor. Ve de izah olarak «üzerimizde kötülük dolaşıyordu, onun için kan akıtmak gerekti», veya «Tanrı bizi veya filanca kardeşimizi kötülöklere korusun -nazardan saklasın- diye onun uğruna kan akıttık» şeklinde ifadeler kullanılıyor. Üstelik bir de taa Hindistan'ın gıyucuna, zamanın ise onbinlerce (belki yüzbin) yıl karanlıklarına kadar giden bir fetişizm canlandırılarak alınlara bir parmak kurban kanı sürülüyor...

İşte bu da büyü karakterli tipik bir kasti ibadettir. Ve de İslâmiyet açısından günah olması bir yana, aslında insanlararası anlaşma ve dayanışmayı bozucu cemiyet ve sivil toplumu çözücü, dağıtıcı -özünde- anarşik karakterli bir davranıştır. Ama ne yazık ki politikacılarımız da adeta birer çeribaşı gibi bu âdetin yaygınlaşmasının müsebbibi, hatta teşvikçi oluyorlar.

(*) Dinî anlatımlardan İbrahim Peygamber'in bireysel inancını yani bireyselliğini kanıtlamak için yani sadece kendi adına kurban kestiğini anlıyoruz. Burada bireysellik okadar açık ki, önce oğlunu kesmeye tevessül etmekle -değil kasti- en dar anlamda aileyi bile kaale almadığını göstermiş oluyor.

Devletlülerimiz «nasıl olsa devletimiz laik; onun için birşey olmaz» diye düşünerek bu kasti davranışları şakaya, hafife almaya kalkmasınlar. Çünkü Greklerden beri tarihte kaç defa görüldü -ve ispat edildi- ki bir ülke halkları kastlaştı mı -şayet bir bölünme, parçalanma olmazsa- mutlaka tepeye bir metafizik yönetim (Tanrı olmasa da diktatör) gelir...

Aslında Osmanlı Devleti'nin Bizans'tan devraldığı yarı kasti, yarı kolonyalist yönetim yapısı da, Araplardan öğrendiği İslâm kolonyalizmi de Dünya'nın gelmiş geçmiş en mükemmel «insan türetme ve eğitme» sistemine oturmuş bir sivil toplumu dağıtmaya güç yetiremezdi. Ama ne var ki 15. yüzyıldan itibaren coğrafi keşif ve kıtalar-ötesi büyük soygunlarla iyice palazlanan ve güçlenen Batı kolonyalizmi 16. yüzyıldan itibaren de Osmanlı İmparatorluğu'na -ticaret yollarını değiştirerek- ekonomik abluka ve baskı uygulamaya başlamıştı.

İşte en sonunda Padişah'ı bile bir valisi durumuna indirgeyen Batı kolonyalizminin bu büyük baskısı karşısındadır ki Tarikat Sistemi kastlar bataklığına gömülmüştür. Ama bu demek değildir ki insan türetmesini bilen bir sistematik -veya bilimsel- bilgi kendini yeniden üretmeyecek...

Zaten şimdilerde Batı kolonyalistleri soygunların önleneyeceği, haksızlıkların yapılmayacağı global bir dünya ekonomisinden sözediyorlar. Bu, tarikat sistemini bataklıktan çıkarıp ihya etmeden mümkün olamaz. Bütün Dünya'da bir sivil topluma gidilecekse bu ancak tarikat sistemi esas alınarak gerçekleştirilebilir. Çünkü global bir ekonomi ancak evrensel yani Dünya'daki bütün zaman ve mekânlardaki insanlığın serüvenini izah edecek ve dolayısıyla istikbalini de bilinçli olarak yönlendirecek bir bilimin icabâtı uyarınca gerçekleştirilebilir. Aksi halde tarihte birçok kereler görüldüğü gibi kolonyalist yönetimler giderek kasti imparatorluğa dönüşür; kasti imparatorluklar -ve uygarlık- da katastrofla son bulur.

Zaten emareleri görülmektedir :

Sen zaten kasti kökenden gelme halkları bir de fason imâlat diye, hizmet sektörü diye bir nevi kastlar teşkil ederek çalıştır, sonra da ücret politikası ile bunları zaptedeceğini düşün... Halbuki kasti yapıdaki halklara fazla ücret versen azarlar, düşük ücret versen

mistisizme gömülürler ve her halükârda anarşizme sürüklenirler... Diğer taraftan Batı kolonyalizminin bugünkü metropolü durumunda olan ABD'de yönetimin laiklik prensibine dayanarak, din kisvesi altında pek çok kastlar türemektedir. Dolayısıyla sebebi hikmetleri birbirileri ile uzlaşmazlık olan bütün bu oluşumların en sonunda tepelerine -objektif bir gereklilikle- kerameti kendinden menkul yani metafizik bir zor mercii tayin edeceklerini söylemek kehanet sayılmamalıdır. Kaldı ki kapitalizmin tüketim ekonomisi de kasti yapılanmayı olağanüstü hızlandırmaktadır. Üstelik demokratik(!) yönetimin seçim (eleksiyon) mekanizması da mahalli yönetimlerin başına iyi yontulmuş Batılı kolonu -valiler- yerine, gittikçe artan bir şekilde kasti mahlûkların, «çeribaşı»ların gelmesini sağlamaktadır.

Bu durumda Batılı, hiç olmazsa gençlerinin davranışlarından birşeyler çıkarıp anlamalıdır; Batılı gençler 1960'lardan beri yoğun bir şekilde Hindistan'a gidip oradan -tarihi kökleri hakkında- birşeyler öğrenmeye çalışıyorlar. Sonunda da oralarda dağıtıp da ölmeden canlı olarak dönebilirlerse, basit bir inceleme yaklaşımına -metoduna- bile varamadan Hindistan'ın mistik ve miskin insanlarını taklide kalıyorlar. Yani ya yeni bir din kuruyorlar veya mensubu oluyorlar, ya da uyuşturucu müptelası bir cümbüşçü oluyorlar, vs... Çünkü düalistik düşünce tarzları ile Hindistan'a akıl erdiremiyor ve mistik bir şekilde ora insanlarını idealize ediyorlar...

BİZ NE YAPABİLİRİZ? VE NASIL?..

Türkiye'nin bugünkü durumuna gelince...

Artık hiç kimse Türkiye'yi karıştıran muhayyel mihrak veya odaklardan söz ederek metafizik bir yönetime (yani diktaya) davetiye çıkarmasın.

Çünkü artık Türkiye'yi etkisi altına alan ve polarizasyona (kutuplaşmaya) uğratan tarihi kutuplar açıkça ortaya çıkarılmıştır.

Türkiye, antik çağda Suriye'ye kadar -fiilen devletler kurarak- gelmiş kasti Hind uygarlığı ile bugün merkezi ABD'ye uzanmış olan kolonyal Dünya İmparatorluğunun ağır etkileri altında ve coğrafi

olaarak Hindistan - ABD ekseninin tam ortasında bulunan bir ülkedir.

Bu durumda bulunan bir ülkenin böyle bir derin tarihi ideolojik kutuplaşmanın ortasında polarizasyona uğramaması -ve giderek bölünmemesi- olanaksızdır. Gerçekten de bugün Türk vatandaşlarından imkân bulan bazıları Batı ülkelerine gidip tornadan (kolonyalist eğitimden) geçerek kolonyalistlerin istediği gibi bir adam (birey) formuna girmeye -aslında kolon olmaya- çalışmakta, dinamizme sahip diğer bazıları da yine Batıların düalistik düşüncesinin mahsulü olan ve de aslında sadece kasti ilişki ve yaşantıları idealize eden -bir nevi- mistik öğretilerin peşine takılarak devrimcilik, Türkçülük, tarikatçılık gibi adlarla kast bataklıklarına saplanmaktadırlar.

Türkiye'de son zamanlarda yaşanan toplumsal gerilimi etnik, irki farklılıklara bağlamak çok yüzeysel ve yanıltıcı bir teşhistir. Çünkü Dünya uygarlıkları tarihinde aşiretlerin ve aşiretler topluluğu şeklindeki ulusların -veya milletlerin- hiçbir zaman belirleyici bir rolü olmamıştır. Aşiretler veya aşiretler konfederasyonu şeklindeki milletler ancak -tabir caizse- «hır çıkarmak» ve zaman zaman bazı uygarlıkların yönetimlerini, devletlerini ele geçirmek suretiyle etkili olabilmişlerdir. Dolayısıyla derinden gelen dalga misali büyük tarihi değişimlerde onların etkisi gidişatı hızlandırmak veya yavaşlatmakla sınırlı kalmıştır. Kaldı ki bugün Türkiye'nin doğusunda spesifik karakterini muhafaza etmiş aşiretlerden müteşekkil birlikten söz etmek de mümkün değildir. Gerçekten mevcut olan, kastlaşmış bir halk ve onun gelişme ve entegrasyon problemleridir.

O halde demek ki bizim var olabilmemiz ve Dünya'ya örnek teşkil edebilmemiz için tek bir şansımız var; o da Anadolu'da, Bizans İmparatorluğu'nun bu teritoryal bölgesinde sivil Türk toplumunu kuran ecdadımızı anlamaktır. Çünkü bunlar (Dervişler, Alp Erenler, Veliullahlar) adam olarak, bireysel insan olarak marifetler göstermekle beraber aynı zamanda nasıl adam olunacağını -birey türetilebileceğinin- sistemini gösterip ilmini yapmışlardır.

Bizim yapacağımız iş, bu sistemi ve ilmi, kasti bulanıklıktan -veya çamurlarından- kurtarıp bir insan bilimi olarak açığa çıkarmaktır. Çamura düşmekle hiçbir gerçek değer değerini yitirmez; ancak yoldan kalmış, eğlenmiş, yani kastlaşmış olan sahteleri kavram karga-

şası yaratır. Onun için de «birey-insan türetme ve eğitme» sistemine artık lâıyk olduğu gibi İnsan (Emek) Bilimi Pratiđi demek gerekir. Gerçekten de tarikatın kasti bir sistem haline gelmesine paralel olarak «kavliyün»da üretilen doktrinler ve yorumlar da mistikleşmiştir... Halbuki ehl-i marifet'in metafizikçi olması mümkün mü?!

Görülüyor ki mesele esas itibariyle Türk insanının evrensel bir birey olarak kendini yeniden türetmesi veya -moda deyimiyle- gerçekleştirmesi meselesidir. Genel olarak insanların çevreleriyle -ister cinsiyetle, ister beslenmeyle, ister korunmayla ilgili olsun- refleks ve şartlı refleks etkileşimleri veya hayvani ilişkileri asgarî düzeye doğru çekildiğinde, melekeleri kendiliğinden artan bir güçle çalışır; ve sonuç itibariyle icatlarda, keşiflerde yani yaratıcılıkta bulunur. Demek ki esas mesele sadece böyle bir ortam sağlanmasıdır.

Dolayısıyla meselenin politikayla alâkası yoktur; yani ne bir kanun değışikliği, ne de yeni kanunlar gerektirir. Zaten politika ile ancak bir ülkenin kısa ve orta vadeli meseleleri halledilebilir veya ertelenebilir; ama -stratejik bir mesele olan- yıkılış, dağılış veya çözümlüş önlenemez.

Ayrıca politeist bir anlayışla idealist yetiştireceğiz diye «mülmilyar»lar harcayarak abuk sabuk konu ve işlerle uğraşan -ve tabii ki bu arada anarşizme kayan- dernekler kurmakla da bu işin içinden çıkılamaz.

Mevcut durum bu kadar açık iken bütün gayret ve çabalarımız büyük bir dirençle karşılaşmakta ve engellenmektedir.

Bütün bu engellemeler, bürokratik bakımdan kolonyalleşmekte, politik bakımdan da kastileşmekte olan devlet marifetiyle yapılmaktadır. Çünkü bir yanda bürokrasinin üst kademelerine geçebilmek için «Batı'nın tornasından geçmiş olmak» şartı aranırken, öbür yanda da politikacılık mesleği gittikçe daha çok «çeribaşı» tiplerine cazip ve lâıyk hale gelmektedir. Amerikan kolonyalizmi de yönetimin başı için «kolon-çeribaşı» tipini tercih etmektedir.

Halbuki bu gidişle Devlet kendinin ve ülkenin bütünlüğünü sağlayamaz.

O halde bu ülkede, hiç olmazsa -yaklaşık yedi asır önce- bir Kayı aşiretinden çıkan bireylerin gösterdiği feraseti -ve basireti- gösterecek yöneticilerin de çıkması gerek.

Ama şayet mümkünse mevcut devlet yapısında görevli bir kısım yetkililer, bütün insanların -kendileri gibi- birşeyler olmak, yani bazı meslek ve/veya mevki hiyerarşilerinde biryerlere gelmek üzere, veya kapitalist öğreti uyarınca sadece para kazanmak üzere yönlendirilip yetişmediklerini, bazı insanların da Dünya'da neler olup bittiğini anlamak -yani yeni birşeyler öğrenmek- için yetiştiğini, ve de bu sonuncuların öncekilerden -mutlak değerce- aşağı kalır hiçbir taraflarının bulunmadığını, bunların aslında sivil toplum bireyi birer sivil insan tipi olduğunu anlarılarsa bütün işler çok daha kolay ve çabuk olur.

Bu sivil insanlar genellikle öğrenmek ve öğretmekle uğraşırlar. Ama bir ülkede zamanı gelince reformları da devrimleri de bunlar yaptırır; yani rehber olurlar.

Burada genel olarak İnsan (Emek) Bilimi'nin Dünya tarihini, tarihimizi nasıl değiştirdiğini ve bizim tarihimizi Dünya tarihi içinde -bugün Dünya'daki yaygın kanının aksine- nasıl önemli bir duruma getirdiğini gördük.

İşte tarihimizi değiştiren aynı bilim ile mäkûs talihimizi de değiştirip Türkiye'yi Dünya'da önemli ileri yörelerden biri haline getirmek mümkündür.

Şu nokta da iyi anlaşılmalıdır ki bugün artık düalistik Batı düşüncesi sukût etmiştir. Batıların artık Dünya'ya -moda şeklinde de olsa- kabul ettirebilecekleri bir felsefeleri, bir dünya görüşleri yoktur ve olamayacaktır.

Dolayısıyla Batı'nın kolonyalist devletleri Doğu'dan biryerlerden gelecek yeni fikirlerin yayılmasını sonuna kadar engellemeye çalışacaklardır. Ama bilimi, bilim adamlarını sonsuza kadar baskı altına alıp susturmak mümkün olamayacağına göre Batı kolonyalizmi de uygun bir zamanda -aynen Sovyetler'de olduğu gibi- bilim adamlarının başkaldırması ile yıkılacaktır.

Zaten «komünizm» ideolojisinin içine düştüğü sefalet, Batı'nın alternatif fikirler üretemeyeceğinin açık kanıtı olmuştur. Yani esas çöküş bundan sonra ve Batı kolonyalizmi için sözkonusudur.

Bizim şaşkınlık, «Dünya düzeldi artık.. Bütün ülkeler doğru bir yolda anlaşılacak; ve de giderek birleşecekler» filân gibi ham hayal-

lere kapılmasınlar. Aslında Dünya bugün en dengesiz halini yaşıyor. Koskoca bir Sovyet İmparatorluğu ve Doğu Avrupa halkları «Batı kolonyalizmi»nin liderlerine «buyrun, bizi de müreffeh hale getirin; bunun için ne dersiniz yapacağız» demişler. Bu kadar geniş halkların refahını New York, Londra, Tokyo, vs. Stok Marketleri hangi soygunlardan kazanacakları stoklarla sağlayabileceklerdir?.. Ama bunu yapamadıkları takdirde, yani sözkonusu halkların yaşam standardı geçmişten daha aşağıya düştüğü -veya böyle bir kamı yayıldığı- takdirde alternatif çözüm, bugün depolara kalkmış görülen kitle imha silâhlarını -icabında- kullanmayı göze almış olan bir dikta yönetiminin başa geçmesidir ancak...

Demek ki önümüzdeki süreçte Batı, her halükârda kolonyalizm- den vazgeçmek, vazgeçirilmek zorundadır. Bu da ancak insanın -ruhunu muhunu dışarıda bırakmadan, bütünüyle- kendini de bilimin teşrih masasına yatırmasıyla mümkün olacaktır.

Ali Ergin GÜRAN

TÜSTAV

« Ç A Ğ R I »

TC Devleti, TCK'nun 141. maddesini ve «Legal Komünist Parti»cilik oyununu iptal etmekle aslında bize ve tüm düşünen insanlara karşı sürdürülen tertipçilik geleneğini iptal etmiştir.

Böylece Türkiye'deki devletin, tutarlı -iç mantığı olan- bir kolonyal yönetim olmadığı gibi ayrıca birtakım kastların tanrısal devleti olamayacağı da ortaya çıkmıştır.

Son 13 yıllık süreçte KATKI Dergisi'nin göstermiş olduğu düşünce ve davranış tutarlılığının yanında Devlet'in sergilemiş bulunduğu gizli kapaklı -yani illegal- oyunlar ve tutarsızlıklar çok hazin bir tablo oluşturmuştur. Bu tablo aslında -ve genelde- «ilâhlığa soyunmuş çeribaşı» kafasının «bilimadamı» kafasıyla mücadelesinin resmidir.

Onun için bu mücadelede ortada şaşkın kalmış, Devlet'in entrikalarına alet olmuş ve/veya öncelikle hayvani (içgüdüsel) menfaatlerini kollamayı doğruluk kriteri olarak görmüş bulunan eski arkadaşlara suç yüklemek bizim için zuldür -yakışık almaz- artık... Ve de nasıl olsa İnsan (Emek) Bilimi'nin hayata geçirilmesi ile Devlet devletliğine kavuşacak, panteistik -gizli- yönetim de lüzumsuzlaşacaktır...

Dolayısıyla eskiden birlikte olduğumuz bütün vatandaşlara çağrı yapıyor ve «İnsan (Emek) Bilimi»nin inşası için «Buyrun gelin, hep beraber çalışalım!» diyoruz.

Müracaat için İnsan (Emek) Bilimi hakkında anlayışınızı ve/veya anladığınızı belirten bir yazıyı -veya yazılarını- KATKI Dergisi'ne göndermeniz kâfidir.

Bizzat Ali Ergin GÜRAN tarafından yapılacak redaksiyon sonunda yazınız Dergi'de yayınlandığı an organik biraradalık başlamış olacaktır. Yayınlanmayan yazılar için, yayınlamama gerekçesi bir mektupla yazarına bildirilecektir.

Bu çağrı, tanıdık olmayanlar için de geçerlidir.

K A T K I

NOT: Bu «Çağrı»nın fayda etmeyeceği, geçerli olmayacağı -gizli- görevliler ve ispiyonlar için ise söyleyecek sözümüz yoktur. Onlar -baştan beri politikaya girmek, düşmek istemeyenler apaçık ortaya çıktığı halde- «politikayı bıraktım» gibi mazeretler öne sürmenin kendilerini kamufle edebileceğini sanmakta mâzurdurlar.

**AŞAĞIDA İÇERİKLERİNİ VERDİĞİMİZ DERGİMİZİN
ÖNCEKİ SAYILARINDAN İSTEYENLER
SEÇKİ YAYINCILIK ADRESİNE BAŞVURABİLİR**

SAYI 1 (+37) — HAZİRAN, 1988

- ★ Anti-Kolonyalist Mücadeleye Başlarken
- ★ «Devlet Terörü», «Kontrgerilla», «Pişmanlık Yasası» ve «TBKP» Kavramlarına Metodist Bir Yaklaşım veya «Komünist Parti» Ak-sesuarlı «Demokrasi»cilik Oyununun Deşifreyonu

SAYI 2 (+37) — EYLÜL, 1988

- ★ Başta Sovyetler Birliği Komünist Partisi Olmak Üzere Nabi Yağcı (Haydar Kutlu) ve Nihat Sargın ile İlgilenen Tüm Komünist Partilere ve Progresist Kuruluşlara DEKLARASYON
- ★ Ali Ergin Güran'dan Açıklama

SAYI 3 (+37) — ARALIK, 1988

- ★ Legal Komünist Parti Kurmaya ve Kourdurmaya Tevessül Edenlerin DİKKATİNE!...
- ★ Eski Bir «Meraklı»nın İtirafı

SAYI 4 (+37) — MART, 1989

- ★ Batılı Düşünörlere ve «Klâsik Marksizm»in İdeologlarına «BİLMECE»
 - ★ Ali Ergin Güran'la MÜLAKAT
 - ★ Truva Ata Uygarlığı
-

SAYI 5 (+37) — HAZİRAN, 1989

- ★ Hayret Bir Şey...
 - ★ İnsanlığın Selâmeti İçin 2. Din Reformasyonu Şarttır!
 - ★ Ali Ergin GÜRAN'dan Önemli Açıklamalar
-

SAYI 6 (+37) — EYLÜL, 1989

- ★ Ali Ergin GÜRAN'dan Diyalog Şeklinde Çok Önemli Açıklamalar : Büyük Bilim Adamı Cahit ARF Neden Konuşturulmuyor?! - Haydar KUTLU'nun Zavallılığı... - «İnsan Bilimi»nin Mümkün Olduğunun İspatına Dair (Orijinal Bilimsel Çalışma)
-

SAYI 7 (+37) — ARALIK, 1989

- ★ İnsan (Emek) Bilimi veya Bilimsel Teorisi'nin Temel Postülât ve Bazı Kanunları ve Bunların Pratikteki Sonuçları Hakkında
-

SAYI 8 (+37) — MART, 1990

- ★ «Gorbaçov Tavrı»nın Pratikteki Görünen ve Muhtemel Sonuçları Üzerine...
 - ★ İnsan (Emek) Teorisi'nin Şematik Gösterilişi
 - ★ Bir İyi Bilene Sorduk : Yılbaşı Tebriğindeki Sır Nedir?
-

SAYI 9 (+37) — HAZİRAN, 1990

- ★ Gerçek Monoteizme Ulaşmak için Putperestlikle Mücadele Daim Olmalıdır!
 - ★ İslâmiyeti Senteze Ulaştırarak Greko-Romen Kolonyalizmine Son Veren «Türk Ruhu»nun Sırrı Neydi?!
— Tüm İnsanlığın Bilgisine —
-

SAYI 10 (+37) — EYLÜL, 1990

- ★ Panteistik Dünya'nın KEŞFİ, Düalistik Batı Düşüncesi'nin İPTALI
 - ★ İnsan Teorisi Işığında «BAŞKANLIK»
 - ★ «Sivil Toplum» ABD'nin Bugünkü Serencamı
-

SAYI 11 (+37) — ARALIK, 1990

- ★ «Manzara-i Umumiye» ve «Ne Yapmalı» -Ali E. Güran ile Diyalog-
 - ★ Amerika'dan Gelen Son Mesaj ve Cevabı
-

SAYI 12 (+37) — MART, 1991

- ★ İnsan (Emek) Bilimi Çağına Girilirken Türkiye'de Dayatılan Gündem Maddeleri Hakkında Mülakat
-

SAYI 13 (+37) — HAZİRAN, 1991

- ★ Sovyetler Birliği'ndeki Olay «Glasnost» mu? Konspirasyon mu?
 - ★ Seks, Sevgi, Aşk, Evlilik, Aile Gibi Mistik ve Dogmatik Kavramlar Üzerine — Sorulamayan Sorulara Gelişigüzel Cevaplar —
-

TÜSTAV

ANTİKOLONYALİST MÜCADELEYE

KATKI

KURUCULARI :

A. CERRAHOĞLU (KERİM SADİ)
ALİ ERGİN GÜRAN

Sahibi :

Ali METE

Genel Koordinatör :

Ali TÜMER

Dağıtım - Haberleşme Sorumlusu :

Tel. : 341 01 65

Mahmut AÇIKSÖZ

Yazı İşleri

Müdürü :

Cumhur AKSEL

Şimdilik Üç Ayda Bir Çıkar. İlan Kabul Edilmez.

Adres : Acarlar Sitesi, L Blok, D. 52,
Y. Dudullu, Ümraniye - İSTANBUL

Yazışma Adresi : Klodfarer Cad., 8-10/2, Cağaloğlu - İSTANBUL

Dizgi - Baskı : EKİM Matbaacılık Ambalaj Sanayi

Tel. : 518 06 46 - 518 24 58

Fax : 517 37 98

Dağıtım : SEÇKİ YAYINCILIK - Cerrahpaşa Cad. No : 1

Şişli Pasajı B-6 Aksaray - İstanbul

Tel. : 586 77 05

Son Baskı Tarihi : 22.8.1991